

* Posthuys Nieuws *

1777

LIMITED EDITION

1836

DE GESCHIEDENIS VAN HET POSTHUYS

EEN PLEK WAAR VERHALEN VAN TOEN NOG ALTIJD DOORLEVEN

P Kijk om u heen en stel u even voor dat u hier een paar eeuwen geleden was. . .

Het Posthuys was ooit een onmisbare schakel in de postroute tussen Amsterdam en de Waddeneilanden. Dagelijks trok de Vlielandse postiljon — te paard en bij weer en wind — over de uitgestrekte Vliehors om de post van de Texelse postboot op te halen. Acht kilometer zand, zee en wind, met dit huis als eindpunt én rustplaats.

WIST JE DAT...

Het eerste Posthuys werd in 1777 gebouwd als houten veerhuis. In 1836 maakte het plaats voor het stenen gebouw waar u nu zit. Als u in ons hotel verblijft, ziet u nog altijd de oude houten balken die herinneren aan die tijd.

DE POSTILJON

GENERATIES

Generaties lang zorgde de postiljonsfamilie Cupido hier voor post, reizigers en verhalen — en die verhalen lijken nog steeds in de muren te zitten. Vandaag is Posthuys een plek om te genieten: van goed eten, van het eiland en van de ruimte om u heen.

Geen haast meer, geen postzakken of paarden, maar een moment om even stil te staan en op te laden. Wij wensen u een heerlijke lunch en borrel toe. Proef, ontspan en geniet — net zoals reizigers dat hier al honderden jaren doen.

ZEEMANSKOOR ZINGT JAN CUPIDO

Jan Cupido is een lied dat een bijzonder stukje Vlielandse geschiedenis tot leven brengt. Het vertelt het verhaal van de laatste postrijder, oftewel postiljon, van het eiland. Deze Jan Cupido was de grootvader van Jan-Wim Cupido, die al vele jaren mede verantwoordelijk is voor de muzikale begeleiding van het Vlielandse Zeemanskoor. Met het verdwijnen van de postiljon kwam in 1927 een einde aan een karakteristieke vorm van postbezorging op het eiland.

Het lied werd eind jaren zeventig geschreven door Lennaert Nijgh. Nijgh had een bijzondere band met Vlieland. Hij was eigenaar van het schip De Jonge Jacob, dat hij in 1969 overnam van een Urker visser. Met dit schip kwam hij regelmatig naar het eiland, waar hij rust en inspiratie vond voor zijn werk.

Jan Cupido werd destijds gezongen door Astrid Nijgh en verscheen op haar lp De Razende Bol. Het lied vormt daarmee niet alleen een muzikaal erfbetoon, maar ook een blijvende herinnering aan een verdwenen beroep en een markant Vlielandse verhaal.

Achter Vlielandse hoge duinen
ligt een dorpje in de zon.
En daar wacht een Vlielandse meisje
daagelijks op de postiljon.
Want haar jongen, die is stuurman
op de grote handelsvaart,
maar hij schrijft uit iedere haven
haar een brief of ansichtkaart.

Refrein:
O mijn lieve Cupido, o misschien komt-ie wel zo.
Onze postiljon van Vlieland, hij heet echt Jan Cupido.
Op z'n paardje door de branding van het Eierlandse Gat.
Misschien brengt ie mij een briefje van mijn allerliefste schat.

Wat zo'n brief toch ver moet reizen
ergens uit zo'n tropisch land,
met de stoomboot mee naar Texel,
met de kar naar Eierland.
Over 't water naar de Vliehors
met de vlet van schipper Bruin,
daar staat Cupido te wachten
aan de rand van zee en duin.

Refrein:

Op zee zo groot en machtig
is het grootste schip zelfs klein.
En ik wou maar dat mijn jongen
veilig weer bij mij kon zijn.
Mijn gedachten gaan jouw brieven
op de Postweg tegemoet.
Als Jan Cupido komt rijden
is mijn hele dag weer goed.

Refrein:

JAN CUPIDO